

L'augment dels tipus d'interès

"La veritat és que ha actuat com devia". Per Fabià Estapé, el Banc d'Espanya s'ha servit convenientment de la llei d'autonomia que demana Maastricht.

El Banc d'Espanya disposa d'una llei d'autonomia des del mes de juny del 1994. Una llei que no és cap caprici del govern central, sinó l'aplicació estricta, en aquest terreny, del Tractat de Maastricht que, per lluitar millor contra la inflació dels països membres de la Unió Europea, va establir l'autonomia d'uns bancs que, a tots els països, havien estat a les ordres dels governs, sempre dominats pel curt termini i per les pressions d'ordre electoral. Aquí la cosa no ha estat entesa com cal. I si no, vegin els comentaris de tot ordre que ha suscitat la recent disposició del Banc d'Espanya, d'augmentar el tipus d'interès del 8,50% al 9,25%. Hi ha comentaristes —especialment els catastrofistes a sou— que han donat la clau de la interpretació: tot és degut al fet que el banc no disposa d'una veritable autonomia, ans continua a les ordres del govern socialista. No s'ha deixat d'afirmar que el governador del Banc d'Espanya, professor Luis Ángel Rojo, ha actuat sota els dictats del govern, primer deixant per a més endavant l'adopció de la mesura per no pertorbar l'atmosfera de les eleccions del 28M; segon, posant de nou la responsabilitat

El Banc d'Espanya. Ha actuat amb autonomia.

del banc en mans del Ministeri d'Economia i Finances.

La veritat és que el banc ha actuat com ho havia de fer. Si a primer cop d'ull pot estranyar que la puja recent del tipus d'interès sigui la tercera d'en-

guany, el que s'ha de fer és mirar amb cura la marxa de l'economia. El procés de recuperació ha produït un "escalament" de l'economia que fa perillar la consecució dels objectius de la lluita contra la inflació. I aquí és, precisament, on entra la greu responsabilitat que deriva de l'autonomia del banc. Els òrgans rectors del banc han vist, amb natural alarma, l'explosió dels preus dels productes industrials, i saben que el moviment dels preus dels béns de consum no va bé. Segons totes les informacions, l'IPC del mes de maig no serà bo, sinó contrari i tot a la tendència a l'estabilitat que estacionalment tenen els mesos de maig i juny. La sequera, aquest és el fet, ha afectat l'oferta dels productes que entren a la balança alimentària i això ha pesat també a l'hora de decidir.

Seria molt bo que quan una institució de la importància que té el Banc d'Espanya es disposa a fer ús de la seva autonomia, —com ja he dit, assolida al juny del 1994—, i es disposa a servir el procés econòmic per lluitar eficaçment contra la inflació —l'enemic fonamental a l'hora present—, deixéssim de banda l'esperit partidista i la frivolitat. **Fabià Estapé**

L'optimisme de Julio

Juanma Jativa contraposa la lletra de la cançó que triomfava l'any 68 al festival de Benidorm, amb la realitat actual del certamen: "La vida continua. Pitjor".

El que per Julio Iglesias va significar una benedicció, l'inici d'una carrera prometedora que, heil!, sembla que encara no ha tocat sostre, per als habitants d'aquesta part de la Mediterrània s'ha convertit en un autèntic malson. *La vida sigue igual*, la cançó que triomfava al festival de Benidorm el 1968 mentre els estudiants parisencs intentaven que tot fóra diferent, és l'himne virtual d'un festival que sembla

voler conjurar el pas del temps, crear un espai aliè als canvis estètics, culturals i socials que des del seu naixement, el 1959, s'han produït fins en el més recòndit dels amagatalls d'aquest país. Encara que a vegades no ho sembla.

Una mica com aquest turisme bulliciós de la tercera o quarta edat que oblida les medecines i el bastó en el seu lloc d'origen quan va de vacances a Benidorm, el festival ens enfonsa més en el

passat com més intenta posar-se al dia. Si hi ha un tret comú en la lletra impresa gastada al llarg dels anys per a referir-se al festival de Benidorm és el d'"adaptar-se al pas del temps", però no. És un monument vivent al passat, repetint una fórmula que tingué sentit el seu dia, quan es tractava de promoure la vila turística de manera original alhora que servia de trampolí a la fama a les albrors de la indústria discogràfica es-

panyola. L'única novetat –ja em direu– és el concepte d'espectacle musical típic de la televisió familiar, el de barrejat, però sense la "picardia" a què ens té avesats Tele 5, la cadena oficial del certamen.

Mescla de tirallonga televisiva en quatre capítols sense cap més suspens que el d'algun concursant ingenu, del vell *Salto a la fama* de TVE però sense fa-

ma que valga, i del programa *Entre amigos*, però sense els xiscles entenedors de José Luis Moreno, en el festival de la Cançó de Benidorm les cançons s'han convertit en l'element menys important, especialment les que entren a concurs, que semblen com un insubstancial farciment. Ja molts dels títols, "Solo amor", "Serás parte de mí", "Dano de amor", "Sé que sin ti no exis-

to", "Siempre junto a ti", "Corazones", "Sensaciones", fan pensar, i la feblesa emocional que tenen dista prou del presumpte atreviment mostrat en el cartell anunciador de l'última edició, aquell full de calendari florejat amb una Marilyn Monroe passada per aigua al davant. La cançó de Julio Iglesias es revela un tant optimista. La vida no continua igual. Continua pitjor. **Juanma Játiva**

La Bielorússia dorment

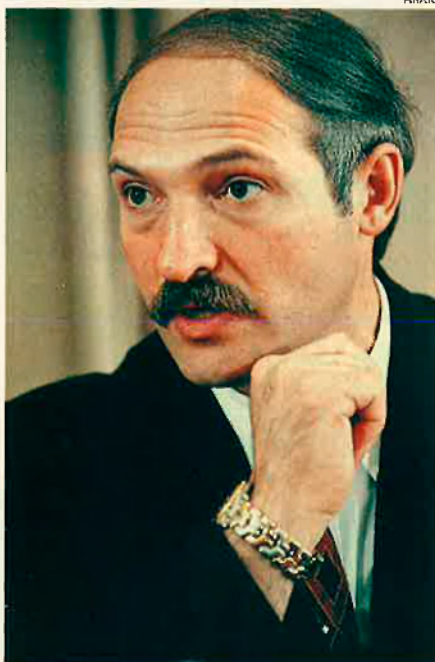
Un país que tenia un nom prohibit; que Stalin va portar a l'ONU, Gorbatxov a la 'perestroika' i que ara torna a la falda de la mare Rússia. Ho conta Llibert Ferri.

Quan a final dels 80 i començament dels 90 els carrers de Minsk es van omplir de milers i milers de vaguistes, els intel·lectuals de la *perestroika* van proclamar eufòrics que, finalment, Bielorússia havia sortit del seu somni de segles. Ara aquests mateixos intel·lectuals –Ales Adamòvitx o Raixid Kaplàmov– es demanen per què, un cop més, el malefici ha acabat imposant-se. El silenci i la foscor han tornat als carrers de Minsk mentre Aleksandr Lukaixenko, alhora president de la República i ideòleg d'un neosovietisme provincià, proclama que Bielorússia torna a ser el país de "gent quieta" que era abans, sempre disposat a complaure Moscou.

I és que la "gent quieta" que tant plau a Moscou i a Lukaixenko en el referèndum del 14 de maig van dir un sí rotund i plebiscitari a la integració econòmica de Bielorússia a la Federació Russa. És el primer pas dels bielorusos cap a la renúncia de la seva sobirania i el primer pas també de Moscou cap a la reconstitució del primer "anell" de l'imperi perdut amb la dissolució de l'URSS.

La CEI ha estat una entelèquia geopolítica empantanegada, en què el sentiments d'orfenesa, de frustració i d'humiliació han fet créixer demagogs com Lukaixenko, que ha complert el que va prometre i el que la gent li demanava: tornar. Tornar a tot aquell món ròneg, però conegut; ressuscitar els plans i, si cal, oblidar el mercat; tornar, en definitiva, a la poc confortable, però certa, quietud soviètica.

Tant i tant Lukaixenko ha volgut complir la promesa de tornar enrere que no

Aleksandr Lukaixenko. Un nou líder del neosovietisme provincià.

sols ha obert el camí de retorn de Bielorússia a la mare pàtria Rússia; Lukaixenko sent la temptació "d'alliberar" els Bielorusos de la càrrega insuportable de les urnes i del sufragi universal. Les eleccions parlamentàries, fetes a dues voltes els dies 14 i 28 de maig, han estat virtualment invalidades perquè el rígid i cadútic sistema electoral amb prou feines si ha permès d'omplir 100 escons dels 260 en joc. A la invalidació tècnica, s'hi afegeix la invalidació ètica dels observadors del Consell d'Europa, que han assegurat que les eleccions no van ser lliures.

Però si els esmicolats resultats es traduïssin en xifres, passaria que els comunistes tindrien un 33% dels vots i els demòcrates, si fa no fa, un 12%. La resta de candidats són un maremànum d'independents. És a dir, que gent de la burocràcia i de la *nomenklatura* continuaria controlant el Soviet Suprem.

Sí, Soviet Suprem és encara el nom del parlament bielorús i segur que ja ningú no el canviarà. El que sí que la gent de Lukaixenko ha començat a canviar –o a deixar com era abans– són els tímids progressos de cultura nacional i de llengua bielorussa aconseguits des dels dies de la *perestroika* i de les vagues generals.

De fet, el referèndum ha tornat a engegar el procés de russificació que van imposar els tsars i que arribà a l'epilèpsia l'any 1843, quan fou prohibit el nom del país, Bielorússia. Després de la guerra civil, de les col·lectivitzacions, de la gana, dels centenars de milers de morts pel genocidi estalinista i de l'ocupació nazi, arribaren les "compensacions". La Bielorússia integrada a l'URSS –juntament amb Ucraïna– tingué representació pròpia a les Nacions Unides, tot i que el seu nivell d'autonomia era el d'una diputació provincià. La presència de la delegació bielorussa a l'Assemblea General de l'ONU (un truc de Stalin per a tenir un vot més) tenia una certa utilitat en temps de guerra freda: per saber la posició de l'URSS en una qüestió conflictiva els occidentals no havien pas d'esperar que votés l'URSS. Com que el torn de votació a l'ONU és per ordre alfabètic, se sabia perfectament la posició del